

יז ... פטמא היא בגובה האתרוג על ראשו והחסרון ניכר בה יותר לפיכך החמירו בה שאפילו **חסרון** כל שהוא שבה פוסל לפי שעיקר הידורו של אתרוג תלוי בראשו שהאדם רואה אותו בתחלת השקפתו ואם נחסר שם כל שהוא אינו הדור.

אבל אם לא ניטל כלום מעובי הפטמא במקום שהיא מחוברת לאתרוג ואפילו **נטלה כל הפטמא** ולא נשאר ממנה רק **גובה משהו** בענין שמקצת ראש האתרוג הוא מכוסה בעובי פטמא משהו זו שנשתייר כמו שהיה מכוסה בתחלה כשהפטמא היתה שלימה **הרי זה כשר** דכיון שמקצת ראש האתרוג הוא מכוסה כמו שהיה מתחלה אין זה חסרון [=וכ"ש אם רק נסדקה הפיטמה, אך לא נחסר ממנה מאומה, שהאתרוג כשר!]

'שלימות התיומת' בראשו של 'בן תורה'

מצינו הקפדה יתירה אצל 'בני תורה' על חודו של לולב
עד שמוצאים 'תיומת' – שלימה' הלולב מתפרק

ובאמת מצינו בהלכה שנחלק העלה העליון חמור יותר מנסדק האתרוג

שו"ע אדמוה"ז או"ח דיני לולב סי' תרמ"ה

י. וכל זה בשאר עלי הלולב חוץ מעלה העליון האמצעי אבל עלה העליון האמצעי שהוא גבוה מכל העליון והוא נקרא ראש הלולב ודרך עלה זה להיות **כפול** כשאר עלי הלולב **ואם לא היה כפול** מתחלת ברייתו הרי זה פסול ...

ופסולים אלו שבעלה העליון אינו משום הידור הלולב אלא משום שנאמר ולקחתם ודרשו חכמים **לקיחה תמה ושלימה**

וזה העלה שהוא עיקר הלולב שהאדם רואה אותו בתחלת השקפתו ודרכו להיות כפול בכל הלולבין ואם הוא חלוק לשנים **הרי ניכר ונראה שאינו תם ושלים** במקום הסדק:

יא. במה דברים אמורים בנחלק בכל ארכו אבל אם לא נחלק אלא מקצתו **כשר וכל זה בדיעבד** או שאין לו לולב אחר אינו צריך לברך על לולב של חברו ביום א' של סוכות,

שו"ע אדמוה"ז או"ח סי' תרמ"ח

יד וכן אם נסדק [=האתרוג] על פני היקף רחבו **אפילו נסדק משני צדדיו** זה כנגד זה **ונשתייר משהו שלם** למעלה בין שני הסדקים שמשני הצדדין ומשהו שלם למטה בין שני הסדקים שמשני הצדדים **הרי זה כשר**, **אע"פ שעומק הסדקים מגיע עד רוב עובי של קליפה העבה...**

וצריך להבין בפנימיות העניינים:

מהי החשיבות של 'כפול' בעלי הלולב?

ומה ה'אסון' בלולב אם 'נחלק' יותר מאשר ב'אתרוג'?

עקב דביקותו המירבית של הלולב בתורה
נקרא: 'לו – לב' [לא רק 'למדנות המח' אלא]
לימוד 'לשמה' – לשם הדביקות

זזהו סוד העלים 'כפול לשניים' = חכמה ובינה
[תריין ריעין דלא מתפרשין]
דבוק מגבו = מוח הדעת שבעורף

מוליד המידות 6 כפול 6 = לו – לב

ובמה יתבונן?

א-ל עולם ולא א-ל ה-עולם

החושב שיש שני אלוקים חלילה = נחלק העלה האמצעי לגמרי

אך המאמין שיש אלוקים+עולם = נחלק כלשהו

"משפטי ה' אמת" – אימת?

כאשר – "צדקו יחדיו"

עד שגם ה'רגשות' של אהבה ויראה [הדס] וגם 'קבלת העול' הממושמת [ערבה] צמודים ל'לולב' שהוא 'קו התורה', אשר על כן אוגדים אותם יחד!

כי פעמים האינטואיציה-הרגשית [הדס] סוחפת את האדם ממניעים 'חסידיים' כביכול, המספקים לו 'חוויה-דתית', אבל הרגשות לא תמיד מתחשבים במיגבלות-ההלכה...

כמו כן, פעמים המשמעת של קבלת עול [ערבה], מתעקשת על קיום מנהג חסידי, אבל בסיטואציה מסוימת, תהא התעקשות זו נוגדת להלכה...

על כן מלמדנו ה'אגידה', שעלינו לרתום את הרגשות וגם את המשמעת אל צו-ההלכה, מפני שאם אינם צמודים ל'לולב' [המייצג את התורה] עלולים לנו לעבור על האיסור של "ולא תתורו אחרי לבבכם" [מה שה'רגש' לוחש לכם] "ואחרי עיניכם" [אחרי מה ש'נראה' לכם שכך צריך לעשות] "אשר אתם זונים אחריהם" [כי זה עלול להביאכם לידי 'סטיות' מדרך האמת]

לא כן, ה'אתרוג' המרמז ל'צדיק', אותו אין צריכים 'לרתום' אל התורה, כי הוא עצמו כל כולו דביקות בבורא וכל רצונותיו מקודם בקודש ובתורה, הוא איננו זקוק ל'אגודה'...

אבל אנחנו צריכים להצמיד אותו אל הלולב, דהיינו אם באנו ללכת בדרכיו והוראותיו, עלינו לדעת שעלינו 'לפרש' את מסריו, רק בהתאם לתורה ולהלכה... כלומר, לדעת שלא יתכן שה'צדיק' ידרוש הנהגה שאיננה תואמת להלכה, אלא א"כ אני לא הבנתי נכון את תורתו.

רק אם הטייתי את ה'אתרוג' לכיוון ה'לולב', היינו שהצלחתי 'לפרשו' בהתאם לדרישות ההלכה, אזי זה סימן שכוונתי באמת לדעתו של הצדיק!

דווקא בן תורה מקפיד על 'שלילת-הפרדה'!

אמונה – התבוננות

נה"א – נה"ב

רצון ה' – סיפוק הנשמה

דת – מדינה

דירה בתחתונים ולא 'טרקלין בעליונים' = לו-לב

[לו – ולא 'לי'] [לב – "בינה" עם הכולל = 68 = לולב]

ולא רק מעשים

אחדות העלה האמצעי פועלת

אחדות כל עליו של הלולב

חיבור כל ה'כפלים'

הדבוקים באמצעי

התלכדות כל כוחות הנפש כמיקשה אחת

ללא קיסקוס ו'רעשי-בליטות'

והעיקר: שלימות 'תיומת-ההשקפה'

זוה העלה שהוא עיקר הלולב

שהאדם רואה אותו בתחלת השקפתו

כמ"ש: "ראש דברך אמת"

הנקודה האחדותית של כל היהדות – 'דירה בתחתונים'

אמת – אותיות: אָתֶם – אֱהִיה 'תם'

ובזכות דביקותו ותמותו של הלו-לב

זוכה הוא ל'נענע' ולהניע גם את היהודים הפשוטים

ההדסים והערבות